ἔστ ὁ κ τῆς ἀκρασίας δύο εἴδη· ἡ μὲν, περ- A
πετικὴ τις κ ἀπερισκέπτος, καὶ ἐξ αἴφνης γι-
νομένη· ὅτ, ὅταν ἴδωμεν κάλλος γυναῖκα, ἀν-
δέας τι ἐπάθομεν, κ ἀπὸ τῶ πάθους ὁρμὴ
ἐγένετο πρὸς τὸ πρᾶξαί τι ὧν ἔπρας οὐ δεῖ· ἡ
δὲ ἑτέρα, ὅτ ἀδυνατοῦσά τις ἡ μὴ λόγου οὖσα
ἀπὸ τρέπεσθαι· ἐκείνη μὲν οὖν, οὐδὲ αὐ λίαν
δόξειεν εἶ) ψεκτή· κ γὰ ἐν τοῖς σπουδαίοις ὑ
τοιαῦτα ἐγίνετο, ἐν τοῖς θερμοῖς κ ὀξυφύ-
σιν· ἢ ὁ ἐν τοῖς ψυχροῖς καὶ μελαγχολικοῖς·
οἱ δὲ τοιοῦτοι ψεκτοί. ἔτ τέ ὄτ τῷ λόγῳ
προλαβόντα, μηδὲν παθεῖν, εἰ οἶδε ὅτι πρᾶξει
γυνὴ ὀυ πρόσωπος. δεῖ οὖν κατασχεῖν αὐτόν.
τῷ δὴ τοιούτῳ λόγῳ προκαταλαβὼν ὁ ἐκ
τῆς προσφάτου φαντασίας ἀκρατὴς, οὐδὲ
πείσεται οὐδὲ πρᾴξει οὐδὲν αἰσχρόν· ὁ ὁ τῷ
λόγῳ μὴ εἰδὼς ὅτι οὐ δεῖ, πρὸς δὲ τῶ ἡ-
δονῶ ἐνιδεὶς καὶ καταμαλακιζόμενος, ὁ
τοιοῦτος ψεκτότερος. οὔτε γὰ ὁ σπουδαῖος
οὐδέποτε οὕτω ῥᾳδίως ἀπ ἀκρατὴς ἔ, τε λό-
γος προκαταλαβὼν, ὡς αὐ εἴσαιτο. κηρεμῶν
γὰ ἔαυτ ἐν αὐτῷ ὑπάρχει, ᾧ οὔτε πειθαρ-
χεῖ, δηλὰ τῇ ἡδονῇ ἐνδίδοσι, κ καταμαλα-
κίζεται, κ ἐξαδυνεῖ πως. πότερον δὴ ὁ σώ-
φρων ἐγκρατὴς ὄτιν, ἢ πορίσθη μὴ ὡς τοῖς ἐ-
παίνω, νοῦ ὁ λέγωμεν. ἔστ γὰ ὁ σώφρων κ ἐγ-
κρατὴς· ὁ γὰ ἐγκρατὴς ὄτιν, οὐ μόνον ὁ ὄπ-
θυμῶν ἐνόντων ταύτας κατέχων διὰ τὸν
λόγον, δηλὰ κ ὁ τοιοῦτος ὤν, οἷος κ μὴ ἐνόντων
ὀπθυμιῶν, τοιοῦτος ἔ) οἷος εἰ ἐγίγνοντο κα-
τέχῃ. ἔστ ὁ σώφρων, ὁ μὴ ἔχων ὀπθυμίας
φαύλας, τόν τε λόγον ὀρθὸν τὸν περὶ ταῦτα·
ὁ δὴ ἐγκρατὴς ὁ ὀπθυμίας ἔχων φαύλας, B
τὸν ὁ λόγον τὸν περὶ ταῦτα ὀρθόν· ὥς ἀκολου-
θήσῃ τῷ σώφρονι ὁ ἐγκρατὴς, κ ἔσται σώ-
φρων, ὁ μὴ γὰ σώφρων, ὁ μὴ πάσχων· ὁ ὁ ἐγ-
κρατὴς, ὁ πάσχων, κ τοῦτων κρείττ, ἢ ὁ οἵ τε
πάσχν. οὐδέτερον ὁ τούτων τῷ σώφρονι
ὑπάρχει. διὸ κ ἔστιν ὁ ἐγκρατὴς σώφρων. πότε-
ρον ὁ ὁ ἀκόλαστος ἀκρατὴς ὄτιν, ἢ ὁ ἀκρατὴς
ἀκόλαστος; ἢ οὐδέτερος ἕτερος ἀκολουθεῖ; ὁ
μὲν γὰ ἀκρατὴς ὄτιν οὗ ὁ λόγος τοῖς πάθε-
σι μάχεται· ὁ ὁ ἀκόλαστος, οὐ τοιοῦτος, ἀλλ ὁ
προαιρούμενος τὰ φαῦλα, ἅμα τὸν λόγον συμφω-
νον ἔχων. οὐδὲ δὴ ὁ ἀκόλαστος οἷος ἀκρα-
τὴς, οὐδ ὁ ἀκρατὴς οἷος ὁ ἀκόλαστος. ἔτ δὲ
φαυλότερος ὁ ἀκόλαστος τῶ ἀκρατοῦς. δι ὅτι μα-
τέρα γὰ τὰ φύσικὰ ἐξ ἕξεις γιγνόμενα.

Sunt etiam incontinentiæ binæ species.
Vna quidem prorumpens, & improuisa, & confestim proueniens: velut cùm speciosam viderimus mulierem, & confestim afficimur, & ab affectu erumpit impulsus ad aliquid perpetrandum, quod fortasse non expediat. Altera verò, velut quædam imbecillitas, quæ cum ratione insurgit auertente. Prior igitur non admodum sub reprehensionem cadere videbitur: quandoquidem etiam virtutis studiosis potest euenire, calidis, & ingeniosis. Secunda autem, frigidis, & melancholicis: tales nimirum reprehendendi. Præterea si quis munire se ratione anteuerterit, poterit non afficiri: vt si scierit venturam formosam mulierem: conuenit igitur se cohibere. Nam qui eiusmodi ratione præuenerit, ex obuia visione incontinens non commouebitur, nec turpe quicquam aget. Verùm qui ratione cognouerit indecens aliquid, ad ídque voluptate delabetur, & remollescet, is multò magis reprehendendus. Neque enim probus vnquam eiusmodi fuerit incontinens. Ratio nanque præueniens se, non permiserit. dux siquidem ea in ipso probo existit. Cui non obtemperat improbus, sed voluptati deditus & remollescit, & quodam modo effœminatur. Vtrum verò temperans sit continens, quod suprà fecimus ambiguũ, nunc disseramus. Est igitur tẽperans, & continens: nam continens, non solùm est præsentes cupiditates cohibens, verùm etiam talis, vt si nullę adsint cupiditates, ita instructus, vt eas possit cohibere. Est autem temperans, qui nullas habeat cupiditates malas, rectæque rationi circa hæc insistat: at continens, qui malas habet cupiditates, & aduersum ipsas rectam rationem. Proinde temperantem continens comitatur, eríque temperans continens. Siquidem temperans non afficitur, continens verò afficitur quidem, sed compescit affectus, vel qui potest affici, *ita vt non succumbat*. Temperanti autem istorum est neutrum: ideo continens, temperans non est. Vtrùm intemperans incontinens, an incontinens intemperans, aut neuter alterum comitatur? Incontinens enim est, cuius ratio perturbationes oppugnat: at intemperans, non huiusmodi, sed qui mala agit, simúlq. incontinens adstipulantem habet rationẽ. Non itaque intẽperans, qualis incontinens: neque incontinens, qualis intemperans. Præterea, improbior incontinente est intemperans. Curatu. n. difficiliora, quæ naturalia, quàm quæ ex cõsuetudine gignuntur.